

at de Virksomheder og Færdigheder, som sætte os i Stand til at sikre vort Liv, afvinde os Interesse. Dermed er ikke sagt, at vi altid helt udfyldes af denne Interesse. Mangt et Menneske nødes til at gjøre en Gjerning, som kræver al hans Tid, men afpresser ham et Suk, fordi den hindrer ham i at beskæftige sine Tanker med andre Opgaver. Han naar i sin Kamp for Livet ikke nogen fuld Lykke eller Tilfredsstillelse; men han er hæderligere end den, der for at tilfredsstille hine andre ideellere Tilbøjeligheder bliver udygtig til at klare for sig selv og falder andre til Byrde. Og særlig, hvis han har bundet en andens Liv til sit eget, da bliver Kampen for Brødet den, som først skal strides. I Kampen for Livet og i Kampen for Overflod ligger fra Tidernes Begyndelse Mandens Gjerning; det er denne Kamps afvekslende Skæbner, det Haab og den Frygt, den vækker, hvori han fortrinsvis lever. Den, der her deler Interesser med ham, vil han føle en naturlig Trang til at tale med, og hans Sind vil glædes og forfriskes ved Fortroligheden. Omvendt vil Fællesskab i Interesser, som høre til Livets Luksus, ikke kunne udfylde to Menneskers daglige Samliv. Man kan mødes i disse Interesser for en Stund, men leve i dem alene kan man ikke. Det er derfor den *første* Betingelse for et idealt Ægteskab, at Hustruen har Interesse for Mandens Gjerning og har Evne til at forstaa denne, saa Fortroligheden bliver Manden let og naturlig.

Betingelserne for at skabe et saadant Forhold kunne kun bringes tilveje, hvor begge Ægtefæller, have en tilstrækkelig stærk Opfordring til at søge hinandens Fortrolighed. En abstrakt Forestilling om det heldige i en saadan Fortrolighed er maaske nok til i Hvedebrødsdagene at fremkalde en Række velmente Forsøg paa at skabe Fortrolighed. Men i Længden formaar man ikke at gennemføre den stadige Selvovervindelse, som Fortrolighed kræver, med mindre der er reellere Motiver tilstede. Vor Magelighed hindrer os i at omtale Ting, som den anden mangler flere Forudsætninger for at kunne forstaa uden videre; kun den reelle Nytte, vi vente af en Drøftelse, giver os ogsaa Taalmodighed til at sætte den anden ind i Sagen. I den store Almindelighed kunne vi sige, har Manden, der er den eneste myndige til at raade for Familiens Formuesanliggender, ingen haandgribelig Interesse i at drøfte sine Dispositioner med sin Kone, og Reglen bliver da ogsaa den, at